

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1080/2015
15.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. С.И., због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. и члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Р.Р., поднетом против правноснажних решења Апелационог суда у Нишу Кж2 Тои 251/15 од 09.06.2015. године и Кж2 Тои 631/15 од 22.10.2015. године, у седници већа одржаној 15.12.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.И., поднет против правноснажних решења Апелационог суда у Нишу Кж2 Тои 251/15 од 09.06.2015. године и Кж2 Тои 631/15 од 22.10.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Врању Тои 1/13 од 20.02.2015. године одбијен је као неоснован захтев ВЈТ у Врању Оик 2/09 од 17.09.2012. године за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела од окр. С.И.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Врању, Апелациони суд у Нишу је решењем Кж2 Тои 251/15 од 09.06.2015. године преиначио решење Вишег суда у Врању тако што је усвојио захтев Вишег јавног тужиоца у Врању и од власника С.И. трајно одузео имовину проистеклу из кривичног дела, ближе означену у изреци тог решења.

Решењем Апелационог суда у Нишу Кж2 Тои 631/15 од 22.10.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног и његовог браниоца изјављене против решења истог суда Кж2 Тои 251/15 од 09.06.2015. године.

Против наведених правноснажних решења Апелационог суда у Нишу, бранилац окривљеног С.И., адв. Р.Р., поднео је захтев за заштиту законитости због погрешне примене закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, укине оба решења Апелационог суда у Нишу и предмет врати том суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП достављен Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног, у захтеву наводи да је Апелациони суд као другостепени и трећестепени суд, својим одлукама, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио одредбу члана 48. став 1. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, и своје одлуке оправдао тиме што је наводно стечена имовина окривљеног у знатној несразмери са законито стеченим приходима, иако у закону о одузимању имовине стечене извршењем кривичног дела не постоји законска одредба у погледу несразмере стечене имовине са законитим приходима како то, према наводима захтева, погрешно закључује Апелациони суд у својим одлукама. Осим тога, према захтеву, наведене одлуке суда су погрешне с обзиром на чињеницу да је окривљени имовину стекао много раније, пре извршења кривичног дела.

Овим наводима захтева бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, која повреда представља законом дозвољени разлог за подношење захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП.

Наиме, одредбом члана 2. тачка 8. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела прописано је да се одредбе тог закона, између осталог примењују и за кривична дела против службене дужности и то за кривично дело из члана 359. став 3. КЗ, а одредбама члана 3. тачка 2., 4. и 5. истог закона прописано је да се имовином проистеклом из кривичног дела сматра имовина власника која је у очигледној несразмери са његовим законитим приходима, а да се власником сматрају окривљени, окривљени сарадник, оставилац, правни следбеник или треће лице али и осумњичени као и лице против кога је кривични поступак покренут или осуђени за кривично дело из члана 2. истог закона.

Из цитираних законских одредби јасно произилази да имовина проистекла из кривичног дела не мора бити доведена у везу са конкретном радњом кривичног дела за које је власник имовине осуђен, односно не мора бити прибављена у току извршења кривичног дела већ је довољно да постоји очигледна несразмера између вредности имовине чији је власник осуђени и његових законитих прихода, а претпоставка о криминалном пореклу имовине која је предмет одузимања, сама по себи проистиче из чињенице да је окр. С.И. осуђен за кривично дело из члана 2. тачка 8. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, а окривљени није доказао да је предметну непокретност стекао законитим приходима, при чему је без значаја околност када је имовина стечена и да ли је у вези са извршењем кривичног дела за које је окривљени у овом поступку оглашен кривим и осуђен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.И. оценио неоснованим и на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**